

บทนำ

ผู้หญิงคนนั้นอีกแล้ว...

ทำไมเธอจะต้องปรากฏตัวขึ้นทุกครั้งที่เกิด ‘อุบัติเหตุ’ ขึ้นกับขบวน
หาเสียงของ ‘ดร. อิชย์ อัครากุล’

คำถามเกิดขึ้นกับ ร.ต.อ. นนธ์ เมื่อดวงตาคมกริบจับจ้องอยู่ที่
จอโทรทัศน์ซึ่งหยุดภาพเอาไว้ที่หญิงสาวผิวขาวซีดตัดกับผมยาวดำลึบ
ดกหนาแต่ยุ่งเหมือนไม่ได้หวี ดวงตาเศร้า แต่ดูคล้ายมีรอยตื่นตระหนก
อยู่ตลอดเวลา

มือใหญ่เลื่อนไปกดปุ่มเล่นภาพย้อน...ทำให้บนหน้าจอปรากฏภาพ
ที่เพิ่งผ่านไปเมื่อวินาทีก่อนอีกครั้ง กล้องเคลื่อนถ่ายให้เห็นผู้คนยืน
เบียดเสียดอยู่หน้าเวทีหาเสียงเลือกตั้งท่ามกลางแสงแดดร้อนระอุยามบ่าย
ร่างผอมบางราวจะปลิวลมยืนกระสับกระส่ายอยู่หน้าเวทีเียงไปทาง
ด้านขวา ท่ามกลางผู้คนนับร้อยนับพัน เขาสะดุดตาเธอในทันที...ไม่ใช่เพราะ
ความสวย แต่เพราะขณะที่สายตาทุกคู่ของผู้คนกำลังจับจ้องไปยังผู้อภิปราย
เธอลับจ้องไปที่ฝั่งขวาของฉากหลังเวทีราวกับรอคอยบางสิ่งบางอย่าง

ที่กำลังจะเกิดขึ้น

ณณณ์จำได้ว่า เขาเคยเจอเธอมาแล้วก่อนหน้านี้

“นี่มันยายเด็กที่จะฆ่าตัวตายคืนนี้นี่ครับผู้กอง”

เสียงหมวดภรรณีย์ดึงณณณ์ออกจากภวังค์ ผู้เป็นลูกน้องเดินเข้ามาหยุดทางเมืองหลังพร้อมกาแพรอันควนหูยสองแก้ว พอเห็นภาพที่เขาจดปุ่มหยุดค้างเอาไว้บนหน้าจอ ฝ่ายนั้นก็ท้ออย่างฉงน

“ใช่...คนนั้นแหละ” ณณณ์ตอบ ก่อนเหลือบไปมองหนังสือพิมพ์ฉบับเช้าวันนี้ที่ห้าฉบับที่กองกันอยู่บนโต๊ะ ทุกฉบับล้วนขึ้นพาดหัวข่าวในเรื่องเดียวกัน

ดร. อิชย์หวัดสิ้นชื่อ หม้อแปลงระเบิดกลางเวทีหาเสียง...

พาดหัวรองในบรรทัดต่อมาพูดถึงข้อสันนิษฐานหลักของตำรวจหลังตรวจสอบที่เกิดเหตุ พบว่าน่าจะเป็น...อุบัติเหตุ

ในฐานะหัวหน้าทีมรักษาความปลอดภัยส่วนตัวของ ดร. อิชย์ เขาก็จะเชื่อยาก เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่อุบัติเหตุเกิดขึ้นกับหัวหน้าพรรค ‘ประชาธิปไตย’ คนใหม่ เพียงแต่เรื่องที่เกิดขึ้นครั้งก่อนๆ ไม่ได้ไปถึงตำรวจเท่านั้น

ด้วยข้อสงสัยดังกล่าวทำให้หลังเกิดเรื่อง ณณณ์เรียกเอาภาพจากกล้องวงจรปิดในสถานที่เกิดเหตุ และขอรวบรวมเทปจากกล้องวิดีโอของนักข่าวโทรทัศน์ช่องต่างๆ มาตรวจสอบเพื่อหาจุดต้องสงสัย

และสิ่งที่น่าสนใจที่สุดที่เขาเจอก็คือ...ผู้หญิงตาเศร้าคนนั้น

ผู้หญิงที่ปรากฏตัวขึ้นทุกครั้งที่เกิด ‘อุบัติเหตุ’ ขึ้นกับขบวนหาเสียงของพรรคประชาธิปไตย ผู้หญิงที่เคยเอยกับเขาด้วยประโยคแฝงนัยประหลาด ‘ระวังดอกเตอร์อิชย์ให้ดี เขากำลังจะมีอันตราย’

นัยหนึ่งเหมือนเตือนภัย แต่อีกนัยหนึ่งก็เหมือน...ขู่

จะเรียกว่าเป็นความสะเพร่าได้หรือเปล่า ก่อนหน้านั้นเขาไม่เคยสนใจคำพูดของหญิงสาว คิดเพียงแค่ว่าเธออาจเป็นคนที่มึนซวยไม่ปกติ

ซึ่งตั้งแต่มารับหน้าที่เป็นหัวหน้าที่รักษาความปลอดภัยให้หัวหน้าพรรค
คนใหม่ นกนคเคยเจอคนประเภทนี้มานักต่อนักแล้ว ทั้งพวกอ้างตัวเป็น
หมอดูหยิ่งรู้อนาคต หรืออวดสรรพคุณว่าสามารถช่วยให้ ดร. อิชย์ชนะ
การเลือกตั้ง

พวกนี้ถ้าไม่เพี้ยน ก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าอยากดัง

เขาเคยคิดว่าเด็กสาวตาเศร้ารายนี้ก็คงไม่ต่างกัน ทว่าเมื่อมองใบหน้า
ชาวซีตบนหน้าจ่ออีกครั้ง ชายหนุ่มบอกตัวเองว่าเขากลับสัมผัสได้ถึงสิ่ง
ผิดประหลาด

ใช้ว่าอดีตตำรวจหนุ่มมือปราบที่เชื่อมั่นในโลกวิทยาศาสตร์อย่างเขา
เกิดจะมาเชื่อเรื่องผีสิง เทวดา หรือหมอดู เขาไม่ได้คิดว่าเธอเป็นผู้หยิ่งรู้
อนาคต แต่เธออาจเป็นคนวงในที่รู้เบื้องลึกเบื้องหลังของผู้ปองร้าย ดร.
อิชย์... หากว่ามีจริง

“ผู้กองครับ”

“ไปหามา”

“ฮะ?”

“ไปหาที่อยู่ผู้หญิงคนนั้นมา ฉันต้องการตัวเธอมาสอบปากคำภายใน
คืนนี้!”

เขาต้องรู้ให้ได้... เธอ... เป็นใครกันแน่!

๑

ตำหนักเจ้าจันทร์ตาทิพย์

บ้านไม้สองชั้นที่ตั้งอยู่ลึกสุดของซอยเล็กใจกลางเมืองในชุมชนเก่าแก่ที่เกือบเรียกได้ว่าแออัด คลาคล่ำไปด้วยผู้คนมาตั้งแต่เช้า เวลาที่ล่องผ่านไปหลายชั่วโมงดูเหมือนจะมีได้นำความระย่ำมาสู่ผู้คนที่มานั่งรอคิวยาวเหยียดจนโตะม้าหินสามตัวที่ตั้งใต้ต้นมะม่วงหน้าบ้านไม้พอนั่ง

คงเพราะใกล้ปีใหม่ ใครๆ ก็ว่าปีนี้ในปี 'แรง' จึงไม่แปลกที่ 'ตำหนักเจ้าจันทร์ตาทิพย์ เอกซเรย์กรรม' จะต้องต้อนรับลูกค้าเนืองแน่นเป็นพิเศษ ทุกคนยอมควักธนบัตรสีแดงคนละสามใบวางใส่ถาดดอกไม้รูปเทียนเครื่องบูชา เพียงเพื่อหวังให้มือของ 'เจ้าจันทร์' ได้แตะตัวของตนเพียงเสี้ยวนาที

“เฮ้อ จะเย็นแล้ว คิวที่ยืดหกลถึงสามสิบขึ้นมาพร้อมๆ กันทีเดียวเลยมา”

ขาดคำของหญิงวัยกลางคนร่างท้วมนั่งผ้าถุงกับสวมเสื้อสีขาว ผู้คนที่ถือบัตรคิวดังว่าก็ลุกพรวดกรูกันไปยังบันไดขึ้นบ้านไม้ใต้ถุนสูงที่ใครๆ เรียกว่า 'ตำหนัก' พร้อมๆ กัน

เข้ามาภายใน สิ่งที่ทุกคนสัมผัสได้คือบรรยากาศอันขรึมขลัง อาจเป็นด้วยกลิ่นธูปหอมกำยานคละคลุ้ง และควันขาวที่ลอยเอื่อยปกคลุมไปทั่วราวกับมีใครจุดมาบางๆ ก็นสลายตาไฉนเป็นชั้นๆ โถงกว้างเปิดโล่งนั้นแทบจะไม่มีเครื่องเรือน ด้านหนึ่งยกพื้นสูงตั้งโต๊ะหมู่บูชา วางรูปเคารพเทพองค์ต่างๆ ส่วนที่นั่งขัดสมาธิอยู่เบื้องหน้านั้นคือ ‘เจ้าจันทร์’ หรือ ‘เจ้าแม่จันทร์’ แล้วแต่ใครจะเรียก

หญิงสาวในชุดขาวดูราวกับผู้ถือศีล มีใบหน้าอ่อนเยาว์เสียจนไม่น่าจะจะเป็นเจ้าแม่ที่ใครๆ เลื่อมใสไปได้เลย ไม่ว่าจะใครก็คาดเดาอายุของเจ้าตัวว่าไม่น่าจะเลยวัยบรรลุนิติภาวะมากนักหรอก ผมดำขลับถูกรวบเป็นมวยหลวมยุ่งๆ เหนือท้ายทอย เผยให้เห็นวงหน้าขาวจัดจนเกือบซีดดูเคร่งเครียด คิ้วเรียวขมวดมนต์จนกลางหน้าผากเป็นรอยย่น ริมฝีปากบางแหม่นสนิทดูราวกับกำลังสะกดกลืนอารมณ์บางอย่างเอาไว้เต็มที่

ช่างตรงกันข้ามกับสีหน้าท่าทางตื่นเต้นกระตือรือร้นของบรรดาชาวบ้านที่เรียกตัวเองว่า ‘ศิษยานุศิษย์’ ที่มานั่งออกันอยู่เต็มลานบ้าน รอดู ‘อิทธิฤทธิ์’ ของเจ้าแม่อย่างไม่รู้เมื่อหน้า

“คิวที่ยี่สิบหกมานั่งหน้าเจ้าแม่...” ผู้จัดแจงคิวลูกค้าหันมากำมือเรียก แต่แล้วก็ต้องร้องเสียงหลง “เฮ้ย! อย่า!”

‘เจ้าแม่’ สะดุ้ง ถอยกรูดเมื่อสาวใหญ่เจ้าของคิวหมายเลขยี่สิบหกกล้าเข้ามาหา ยื่นมือไขว่คว้าราวอยากจะสัมผัสตัวของเธอด้วยอาการดีใจปลายนั้วนั้นเกือบตะโตนหญิงสาวแล้ว โชคดีที่ผู้ชายซึ่งนั่งแถวหน้าสองคนกระโจนเข้าจับตัวสาวใหญ่ดึงให้ถอยห่างออกไปได้ทัน

คนถูกเรียกเจ้าแม่หัวใจเต้นแรงกระแทบโพรงอก เหงื่อเม็ดเล็กซึมตามไรผม...เกือบไปแล้ว

สำหรับเธอ...สัมผัส คือสิ่งที่น่ากลัวยิ่งนัก

“ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้แตะต้องตัวเจ้าแม่!” ผู้จัดแจงเว้ดุดลันไปทั่วทำหน้าที่ “ถ้าไม่เชื่อกัน วันนั้นก็ไม่ต้องดูดวงแล้ว ปิดตำหนักมันซะเลย!”

ทุกคนหน้าเสีย โดยเฉพาะสาวใหญ่คนเมื่อครู่ถึงกับยกมือไหว้ปลกๆ ขออุกโทษ เกรงว่าหากปิดตำหนักลงเดี๋ยวนี้ ที่คอยคิวมาตั้งแต่เช้าก็จะเสียเวลาเปล่า

ผู้จัดแจงคนเดิมขยับเข้ามานั่งใกล้เจ้าแม่ แต่ย้งเว้นระยะห่างไม่สัมผัสตัว เอียงหน้าเข้ามากระซิบ “เอ็งเป็นอะไรหรือเปล่านั่งจ้ะ”

เมื่อคนถูกถามสายศีรษะเบาๆ คนถามก็ทำท่าจะบอกให้ลูกค้าเอามือวางบนเบาะตรงหน้าเจ้าแม่ เพื่อรอรับการ ‘สัมผัส’ ทว่าเจ้าแม่กลับหันมากระซิบเสียงแผ่ว...

“ป้าชบา พอแค่นี้ก่อนได้ไหม จ้ะเหนื่อยแล้ว...”

“อุอะ! ได้ไงอีนั่งนี้ วันนี่ยังดูไม่ถึงสามสิบคนเลยนะ เงินก็เก็บค้มาแล้วทั้งนั้น”

คนที่ถูกเรียกว่า ‘ป้าชบา’ กระซิบเช่นซี้ยวลอดโทรศัพท์ใส่เจ้าแม่ที่ทุกคนเคารพนับถือ

“อย่ามาล้าออยตะบิตตะบอยหน้อยเลยนะเอ็ง ตะตะดูอีกแค่ห้าคนก็ได้พักแล้ว” ว่าแล้วก็หันไปเร่งลูกค้าที่รออยู่ “วางมือบนเบาะนี้ให้เจ้าแม่ตะเลยคุณ”

ถึงตอนนี้ ลูกค้าสาวใหญ่ที่รอคิวอย่างอดทนมาตั้งแต่เช้ากลับลั้งเลวบหนึ่ง คล้ายห้วนเกรงสิ่งที่กำลังจะได้รับรู้ แต่เมื่อถูกเร่ง...

“เฮ้า...เร็วๆ สิ เดี่ยวเจ้าแม่ออกประทับแล้วจะไม่ได้ดูนะ”

ฝ่ายนั้นก็รีบวางมือลงบนเบาะตรงหน้าเจ้าแม่โดยเร็วไว

คนถูกยกให้เป็นเจ้าแม่มองมืออวบอ้อมที่สวมแหวนทองแหวนเพชรแทบทุกนิ้วซึ่งวางบนเบาะ แล้วกลืนน้ำลายฝืดเพื่อนลงคอ รู้ว่าไม่มีทางเสีย...เธอหลับตาลงตั้งสติ ก่อนจะยื่นมือออกไปแตะมือของฝ่ายนั้นแค่ปลายนิ้ว

ลักษณะการเหมือนมีกระแสไฟอ่อนๆ วิ่งผ่านจากมือนั้นสู่ปลายนิ้วส่วนที่สัมผัส คล้ายเครื่องไฟฟ้าที่ติดขึ้นเมื่อถูกเสียบปลั๊ก บางสิ่งบางอย่าง

ที่เหมือน ‘จอร์ทาคัน’ ในหัวสมองก็สว่างจ้าขึ้นโดยพลัน แม้จะเป็นอาการ
ติดๆ ดับๆ ทว่าก็ปรากฏภาพเหตุการณ์ให้เห็นชัดเจน

ผู้หญิงคนนี้... ในลักษณะเป็นตอตะโก ถูกเผาทั้งร่างในซากรถไหม้ดำ
สุดสยอง!

‘เจ้าแม่’ สะดุ้งเฮือก รีบกระตุกมือออกราวสัมผัสโดนของร้อน ทันที
ที่ลูกพรวดขึ้นก็เกิดหน้ามืด เซอหายไปชนโตะหมูปูซาจนของบนนั้นร่วงลงมา
ทำเอาทุกคนที่นั่งดูอยู่สะดุ้งตกใจ

“เจ้าจันทร์!”

“อย่า!” เธอร้องห้าม ตัวสั่น ด้วยหวั่นเกรงจะมีมือใดมือหนึ่งยื่น
เข้ามาพายุ้ง และจะทำให้ต้องเห็นภาพสยดสยองมากหรือน้อยไปกว่าที่เห็น
เมื่อครู... หรือที่เห็นมาทั้งวันอีก

วันนั้นเธอรับไม่ไหวแล้ว...

จันทร์จำเอยหน้า มองกวาดไปรอบๆ โถงกลางบ้านซึ่งบัดนี้เสียบกริบ
ทุกสายตามองมายังเธอเป็นตาเดียว... สายตาที่ปนเปไปทั้งความเลื่อมใส
จงนสงสัย หวั่นเกรง และบางสายตาก็มองเธอเหมือนเป็นตัวประหลาด!

“มองอะไรกัน...”

“เจ้าจันทร์...”

ป่าซบาเรียกชื่อ ขยับเข้ามาด้วยอาการคล้ายเป็นหว่ง ทว่าคงมีเพียง
เธอเท่านั้นที่เห็นตาดูของคนเป็นป่าถลิ่งห้ามแทนคำพูด ‘อย่างะมึง’

แววตาขู้งับคั้นนั้นไม่อาจห้ามเธอได้อีกต่อไป ความอดทนของ
หญิงสาวลึนสุดลง

“ไป! กลับไปกันให้หมด!”

“นั่งจันทร์!”

“ไปให้พ้น! พวกคุณจะรับรู้กันไปก่อนทำไมว่าจะตายยังไง เดี่ยว
วันใดวันหนึ่งทุกคนก็ต้องรู้อยู่ดี ไม่มีใครหนีพ้น... ทุกคนต้องตายทั้งนั้น!”

ประโยคสุดท้ายมีแรงเหมือนคลื่นสั่นสะเทือนแผ่ออกไปทั่วบริเวณ

ทุกคนในที่นั้นเงียบกริบ หน้าซีดเผือด จันท์จำหันหลัง วิ่งโซซัดโซเซแหวก ม่านสีขาวยกั้นสายตาทันเข้าไประหว่างตัวเรือน

เมื่อเธอคล้อยหลัง ความเงียบก็ถูกแทนที่ด้วยเสียงอื้ออึงราวฝั่งแตกร้าง ผู้คนพากันวิพากษ์วิจารณ์เหตุการณ์ที่เจ้าแม่ลุกขึ้นมาชี้หน้ากราด บ้างก็โวยวายเรื่องที่ดินจ่ายเงินไปแล้วแต่ยังไม่ได้ให้เจ้าแม่แตะตัว จน นางชบาซึ่งเป็นผู้จัดแจงทุกอย่างในตำหนักแห่งนี้ต้องรีบเข้ามาเคลียร์

“เจ้าแม่ออกแล้วๆ วันนี้กลับไปกินก่อน พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่”

“ตกลงฉันยังไม่รู้เลยว่าเจ้าแม่เห็นอะไร อย่างนี้ฉันไม่ยอมนะ!”

สาวใหญ่เจ้าของบัตรคิวหมายเลขยี่สิบหกที่เพิ่งถูกเจ้าแม่แตะตัวเป็นคน สุดท้ายลุกขึ้นโวย

นางชบาท่าทางหัวเสีย คิ้วขนบัตรสามใบออกมาจากกระเป๋าคาดเอว “เอาตั้งค์ของเอ็งคืนไปเลยไป”

“อ้าว ง่ายๆ อย่างนี้ได้ล่ะ!”

“ไม่เห็นหรือ เจ้าแม่เสด็จออกไปแล้ว ถ้าอยากดูนักพรุ่งนี้ก็มาใหม่”

“โอ๊ย! ก็ต้องมาต่อคิวทั้งวันอีกนะสิ”

“อูอะ! จะเอาเงินคืนไป หรือพรุ่งนี้จะมาต่อคิวใหม่ก็เลือกเอา ตำหนัก นี้ของดีจริงไม่ต้องง้อลูกค้าโวย ถ้าไม่อยากดูก็ไม่ง้อ!”

เห็นดังนั้นฝ่ายลูกค้าพูดไม่ออก จำต้องยอมล่าถอยลงจากเรือนตาม คนอื่นๆ ที่ทยอยแยกย้ายไปด้วยอาการกระพืดกระพืด และหมายว่า พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่อีกครั้ง...

ให้รอแค่วันนี้รอได้ ขอเพียงได้รู้...วาระสุดท้ายของตัวเอง!

‘จันท์จำ’ หันกลับเข้าห้องสี่เหลี่ยมแคบๆ ราวกับกล่องไม้ขีด โซคดี ที่ยังมีหน้าต่างบานเล็กๆ อยู่หนึ่งบานทำให้รู้ว่ามันไม่ใช่

ถึงแม้ห้องนอนส่วนตัวของเธอจะเก่าและคับแคบสักแค่ไหน แต่มัน ก็คือสถานที่เดียวในบ้านที่จันท์จำจะหลบหนีหนีจากผู้คนและความวุ่นวาย

หึ่งปวงได้

ร่างบอบบางในชุดขาวโถมตัวลงกับเตียงนอนแข็งๆ แล้วร้องไห้ออกมาอย่างสุดกลั้น...

แม่จ๋า...จ๋าจะทนไม่ไหวอยู่แล้ว

จันทร์จ๋าซ่อนตาขึ้นมองกรอบรูปพลาสติกเก่าๆ ที่บรรจรูปถ่ายซึ่งเก่าแก่กว่านั้นมาก...แม่ของเธอในชุดกระโปรงและผมทรงชอยล์แบบที่คนสมัยนั้นนิยม นั่งอยู่บนชิงช้า กอดประคองเด็กหญิงอายุไม่เกินห้าขวบไว้บนตักอย่างรักใคร่...

เด็กผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่จันทร์จ๋า...แต่เป็นน้องสาวของเธอ

ส่วนเด็กหญิงจันทร์จ๋าในวัยราวเจ็ดขวบยืนอยู่ข้างๆ ชิงช้าที่แม่และน้องสาวนั่ง ห่างออกไปหนึ่งหรือสองก้าว ไม่มีส่วนไหนของร่างกายสัมผัสกับคนทั้งสอง ไม่มีรอยยิ้ม ดวงตาเศร้า...ดูอย่างไรเธอก็เหมือนเป็นสิ่งแปลกปลอมอยู่ในภาพ หากไม่มีสายตาที่เหลือบแลไปยังสองคนบนชิงช้าอย่างละห้อยหา...ก็คงดูราวกับว่ามีคนมือบอนแกลังตัดรูปของเธอจากภาพอื่นมาแปะรวมเอาไว้ในภาพนี้

นี่เป็นภาพของแม่เพียงภาพเดียวที่เธอมี

จันทร์จ๋าเอื้อมมือไปดึงกรอบรูปมากอดเอาไว้แนบอก...แน่นจนขอบคมๆ กดเข้าไปในเนื้อ ทว่าหญิงสาวไม่รู้รู้สึกเจ็บ...เธออยากจะทำอะไรกับนี่อีก

แม่จ๋า...ถ้าจ๋ากอดแม่ได้จริงๆ แบบนี้ก็คงดี

และนี่ก็คงจะเป็นอีกหนึ่งในร้อยหรือพันครั้งที่จันทร์จ๋านึกสงสัยว่าอ้อมกอดของแม่นั้นให้ความรู้สึกอย่างไร

เธอไม่รู้...เพราะเธอไม่เคยกอดแม่เลย

ไม่ใช่เพราะแม่ได้จากไปแล้ว ถึงเป็นตอนที่มิชีวิตอยู่ เธอก็ไม่เคยได้กอดหรือถูกกอดเลยสักครั้ง

มันคงเป็นกรรม...คงเป็นคำสาปแน่แท้

ภวังค์ความคิดถูกกระชากออก หญิงสาวสะดุ้งขึ้นจากเตียงทันทีมือ
ยังกอดกรอบรูปใบเก่าแนบอก เมื่อเสียงหนึ่งแผดก้องเข้ามา
“อีจันท์เจ้า!”

๒

ผู้ช่วยชีวิต

เสียงประตูไม้ถูกทุบโครมๆ รวาก็บจะให้มันหลุดพังลงมาเป็นชิ้นๆ
ปนกับเสียงทวาดลั่นระกายหู

“เปิดประตูเดี๋ยวนี้! อีเวร อีเนรคุณ! อีเลี้ยงมาเสียข้าวสุก ให้ช่วย
ทำงานหาเงินนิดๆ หน่อยๆ ทำเป็นล่าออยตะบิตตะบอย! อีจ๋า! เปิดประตู!
กูจะเข้าไปเฉียนมึงให้เนื้อแตก”

หญิงสาวนั่งกอดเข้าถอดตัวชิดหัวเตียง ตัวลั่น ริมฝีปากมึ่มแน่น
กระนั้นก็ยังล้มผัสได้ถึงรสเค็มปร่าของน้ำตาที่ไหลอาบใบหน้า

“อีจ๋า! ถ้ามึงไม่เปิดกูจะพังเข้าไป!”

โครม!

เสียงดังสนั่นเหมือนกับว่าไม่ใช่เพียงกำปั้นแล้วที่กระแทกลงมา
บนบานประตู จันทรจ่าลูกพรอดขึ้นจากเตียง โผนไปยังตู้เสื้อผ้าไม้ใบเก่า
ที่บ้านตู้ข้างหนึ่งพังหลุดห้อยต้องแต่งยามดิ่งเปิด เธอไม่สนใจ รีบรวบเสื้อผ้า
เท่าที่จะทำได้ ชุยมั้ยดีใส่กระเป๋ายิบเล็ก

พลันประตูเปิดผางออก

จันทร์จászะดั่งเฮือก รีบปิดกระเป่า พร้อมๆ กันนั้นภูญแจพวงใหญ่ ซึ่งถูกใช้ไขเปิดเข้ามาในห้องก็ถูกปามาเสียดทางคิ้วไปเพียงนิดเดียว ช่างขมับ ซาวบ...หญิงสาวหนึ่งซึ่ง ถ้าคนปาแม่นกว่านี้อีกนิด ตาคงจะบอด

“อีจ๋า หยุดเลยนะ มึงจะเก็บของไปไหนหา!”

เจ้าของเสียงอ้ายจ้งหะที่หญิงสาวกำลังตกตะลึงที่ภูญแจลอยเสียด หน้าไปนิดเดียวถลาเข้ามาถึงกระเป่าเสื้อผ้าที่ยังไม่ได้รูดซิบปิดเหวี่ยงไป อีกทาง สิ่งที่อยู่ข้างในกระจายออกมาเต็มห้อง

“เดี๋ยวนี้โดนदानิดดาหน้อยถึงกับจะหนีออกจากบ้านเธอ! อี ออกตัณญ อี้ไม่รู้คุณข้าวแดงแกงร้อน รุ่งนี้นำป่อยให้อดตายตั้งแต่พ่อแม่เอ็ง ไปนรกโน่นแล้ว!”

ตาแดงกำรี้น้ำตาตวัดมองผู้เป็นป้าทันใด “พ่อแม่จ๋าไม่ได้ไปนรก”

“พ่อแม่มึงเป็นผีตายโหงอย่างนั้น ป้านี้จะได้ไปผูกไปเกิดรียังก็ไม่รู้... ว้าย!”

นางซบาร้องเสียงหลง เมื่อจันทร์จászะคว่ำหมอนเป็นกำบังแล้ววิ่งเข้าไป ทั้งตัวจนฝายันเสียดหลักหางหลังล้มลงไปกับกระแทกพื้น

“อีจ๋า! มึงกล้าลักรักกูเธอ!” คนเป็นป้าตวาดลั่น “มึงจะหนีไปไหน กลับมาให้กูเสียนเลยเซียวนะ คินนี้ถ้าไม่ได้เอาเลือดหัวมึงออก อย่ามาเรียก กูว่าอีซบ!”

จันทร์จászะทิ้งหมอน วิ่งลงบันไดทั้งที่ตัวเปล่า ไม่สามารถหิบบสมบัติ ส่วนตัวออกมาจากห้องได้เลยสักชิ้น รู้แต่ว่าเธออยู่ต่อไปไม่ได้อีกแม้เพียง วินาทีเดียว แม้จะรู้ว่าออกจากที่นี่ไปในคินนี้จะไม่สามารถย้อนกลับมาได้ อีกแล้ว...พ้นจากชายคานี้ไป เธอจะกลายเป็นคนเร่ร่อน ไร้หัวนอนปลายเท้า ...แต่หญิงสาวก็ไม่คิดจะหันกลับ

พอที่...เธอไม่ขออยู่เป็นเจ้าแม่บ่าบอะไรนั้นอีกต่อไป ใครไม่มาเป็น เธอคงไม่รู้ถึงความทุกข์ทรมานจากบรรดาภพสยดสยองที่ได้เห็นทุกครั้ง เมื่อต้องสัมผัสตัว ‘ลูกค้า’

ทุกคนจะได้รู้วาระสุดท้ายของตัวเองจากปากของเธอ...แต่เธอต้อง
‘เห็น’ การตายของพวกเขาทุกคน!

มันไม่ใช่เรื่องสนุกเลยสักนิด

มันไม่ใช่พรสวรรค์ แต่เป็น...คำสาป!

เท้าที่วิ่งด้วยความเร็วต้องเบรกจนหน้าทิ่มเมื่อร่างหนึ่งโผล่เข้ามาขวาง
ในจังหวะที่เธอกำลังจะวิ่งผ่านประตูรั้วออกไป

“อ้าว จะไปไหนจ๊ะน้องจ๋า”

“พี่ศร...”

“ก่อนเรื่องอะไรมาอีกล่ะคนสวย”

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ ‘ศร’ หลานชายสามีป่าซามองจันทร์จ๋าด้วย
แววตาเหมือนสุนัขเห็นกระหาย แบบที่ทำเอาจันทร์จ๋าขนลุกขนพองด้วยความ
ความรังเกียจทุกครั้งที่ได้เห็น

“ไอ้ศร! จับมันไว้ อีจ๋ามันกำลังจะหนี!”

ป่าซบาที่วิ่งหอบตามมาข้างหลังตะโกนบอกมาแต่ไกล

จันทร์จ๋าสะดุ้ง อาศัยจังหวะที่ศรเผลอหันไปมองป่าซบา รีบวิ่งหลบ
เขาผ่านประตูรั้วออกไป เร่งฝีเท้าสุดชีวิต แต่เร็วอย่างไรก็สู้ความเร็วฝีเท้า
ผู้ชายไม่ได้อยู่ดี เสียงวิ่งบอกว่าอีกฝ่ายไล่กระชั้นเข้ามาทุกขณะ

วัตถุบางอย่างถูกปาผ่านศีรษะไปอย่างเฉียดฉิว!

จันทร์จ๋าทวีตร้อง ความตกใจทำให้ขาพันกัน หกล้มลงเข้ากระแทก
พื้น ไม่มีเวลามาร้องเจ็บ เธอรีบพยุงตัวลุกขึ้น แต่การเสียวังหวนกลับเปิด
โอกาสให้คนวิ่งตามไล่ทันแล้วโผล่มาทางเขนดักหน้าไว้ให้จมนมูม

มันหอบหายใจแรง ร่างเต็มไปด้วยเหงื่อ แต่ใบหน้าแสดะยิ้มพอใจ
ที่ต้อนเธอไว้ได้

“หมดเวลาเล่นไล่จับแล้ว...มา กลับบ้าน”

มือของมันยื่นเข้ามาจะทำท่าจะคว้าข้อมือเธอ จันทร์จ๋าร้องกรีดหลบวูบ

“ดัดจริตหนักนะมึง ตะะนิดตะะหน้อยทำเป็นรังเกียจ นี่คนนะไม่ใช่

เห็บหมา!” มันขยับตามมา ดวงตาที่นกระหายเริ่มฉายแววชุ่มชื้น “ไม่รู้จะ
หวงตัวไปถึงไหน เตี้ยวถอะ กูจะทำยิ่งกว่าเตะอีก!”

มันยังไม่ทันได้ทำอย่างที่ว่า จันทรจ้ำก็ก้มลงหยิบเศษปูนก้อนใหญ่
เท่ากำปั้นขึ้นมา แล้วพาดเปรี้ยงเข้าที่มือสกรปรกอย่างแรง มันร้องจ๊าก
เมื่อข้อมือบิดงอ

“อีเปรต!”

จันทรจ้ำหันหลัง พร้อมๆ กับมวยผมของเธอถูกดึงกระชากอย่างแรง
จนหน้าหงาย มันเหวี่ยงร่างบางปลิว หน้าผากกระแทกเข้ากับรั้วลึงกะสี
ดังเปรี้ยง! เจ็บและมันจนหน้าตาไหล

“นี่แน่ะ มึงทำกูก่อนนะ!”

ความเจ็บนั้นบ่งบอกว่าศีรษะเธออาจจะแตก แต่นั่นดูเหมือนยัง
ไม่เลวร้ายเท่าการที่ทูลานของลุงกระชากผมเธออีกครั้ง ดึงให้เซถอยไปปะทะ
กับร่างเหม็นเปรี้ยวของมัน

วินาทีที่แขนของเธอสัมผัสถูกตัวมัน ภาพหนึ่งก็ติดพริบขึ้นในสมอง...
เป็นภาพสยดสยองที่เธอไม่เคยปรารถนาจะมองเห็น!

ศรในชุดนักโทษนอนตายตาเหลือก ฟันหักหมดปาก ใบหน้าถูกทุบ
ยับเยินจนกะโหลกยุบเสียรูป ลิ้นใจมกกองเลือดอยู่ภายในคุกคาเท้าของ
บรรดานักโทษด้วยกัน!

“กรี๊ด!”

“โอ๊ย!”

เสียงของแข็งกระแทกอย่างแรงดังขึ้นพร้อมๆ กับเสียงร้องของศร
และภาพสยดสยองในสมองของจันทรจ้ำก็ดับวูบลงราวกับโทรทัศน์ที่ถูกดึง
ปลั๊ก!

หญิงสาวถูกปล่อยให้เป็นอิสระ เธอลืมหันตามองสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้า
อย่างงุนงง...ศรนอนสิ้นสติอยู่บนพื้น เลือดไหลออกมาจากศีรษะ สาเหตุ
คงเป็นด้ามปืนในมือผู้ชายตัวสูงที่ยื่นค้ำอยู่เหนือร่างของเธอ

จันทร์จำตัวสั้น เยงขึ้นมองใบหน้าในเงามืด พร้อมๆ กับที่ร่างสูงย่อตัวลงมา

“เป็นอะไรไหม”

“อย่าเข้ามา...” หญิงสาวผวา ถอดตัวหนีไปจนชิดรั้วสังกะสี แสงสว่างสลัวรางของไฟถนนที่ติดๆ ดับๆ เผยใบหน้าของชายผู้ช่วยชีวิตให้เห็นเลือนรางเป็นครั้งแรก

“คุณ...?”

เธอเคยเห็นใบหน้านี้มาก่อน

“ลูกไหนไหม”

“อย่าแตะตัวฉัน!”

เสียงหวีดร้องทำเอามือใหญ่ที่ยื่นเข้ามาหมายจะช่วยพยุงชะงัก

“ได้โปรด...อย่า...”

น้ำตาของเธอทำให้เขานิวหน้า...งุนงง ก่อนที่ดวงตาที่มองลงมาจากมุมสูงจะเปลี่ยนเป็นขุนเคือง มือใหญ่หดรกลับ

“ก็ไม่ได้อยากจะแตะนักรอกนะ” เขาลุกขึ้น ปิดฝ่ามือทั้งสองเข้าด้วยกันเหมือนปิดฝุ่น “ฉันอุตส่าห์ช่วยเธอไว้ อย่ามาทำท่ากลัวเหมือนฉันเป็นฆาตกรโรคจิตหน่อยเลย”

เธอเข้มริมฝีปากแน่น

“ลุกขึ้นแล้วไปกับฉัน” เขาออกคำสั่ง “เดินตามมาด้วยกันดีๆ ฉันจะได้ไม่ต้องแตะตัวเธอ”

หญิงสาวกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก อะโรบองอย่างไร้หน้าเสีียงบอกว่าเขาเอาจริง ถ้าเธอคิดหนี เขาก็พร้อมที่จะ...ไม่ใช่แค่แตะ แต่คงจะจับเธอพาตบ่าอุ้มไปใส่รถด้วยตัวเองทันที

ท่าทางของเขابอกชัดเสียด้วยว่าผู้ชายคนนี่คงไม่ได้ถูกเล่นงานง่ายๆ เหมือนนครที่นอนหมกมสติดูอยู่กับพื้นอย่างแน่นนอน

“จะ...จะไปไหน” เสียงสั้นเครือร้องถามเมื่อเดินตามคนขายาวที่ก้าว

คุณนำไปที่รถซึ่งจอดอยู่ในเงามืด

“ไม่จับไปส่งคืนที่ตำหนักเข้าทรงนั่นก็แล้วกัน”

เขาเปิดประตูรถก่อนจะเหยียดกลับมา พอเห็นอาการตัวสั่นที่ยากจะซ่อนของเธอ แว่วสงสารหรืออาจจะเป็นสมเพชก็ปรากฏในดวงตา

“ขึ้นมาเถอะนะคุณหมอดู ฉันสัญญาว่าจะไม่เข้าไปใกล้เธอมากกว่าสามเมตร”

นณณ์ไม่ได้ทำตามคำพูดที่ว่าจะไม่เข้าไปใกล้เธอเกินกว่าสามเมตร แต่นั่นก็เป็นเรื่องที่สุดวิสัย เพราะในเมื่อต้องนั่งรถคันเดียวกัน ภายในรถเก๋งสีดำเพรียวของเขาย่อมไม่มีเนื้อที่กว้างให้รักษาระยะห่างได้ถึงเพียงนั้น แม้ว่า ‘แม่หมอดูสาว’ จะพยายามอยู่ห่างจากเขาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ด้วยการถดตัวไปเบียดติดประตู จนน่ากลัวว่าหากเขาเผลอไปกดโดนปุ่มเปิดล็อก ร่างเล็กในชุดขาวก็อาจจะร่วงลงไปนอนข้างถนนได้เลย

คิดแล้วก็ขำดี ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนทำท่ารังเกียจเขาเหมือนไส้เดือนกึ่งก็อย่างนี้มาก่อน

บางที่เธออาจจะเป็นโรคกลัวผู้ชายก็ได้

ก็พอจะเข้าใจอยู่หรอก ใ้ก๊วยที่เขาอัดด้วยด้ามปืนสลบเหมือนเมื่อครูน่ารังเกียจพอที่จะทำให้ผู้หญิงคนหนึ่งขวัญหนีดีฝ่อ หรือหวาดผวาผู้ชายไปสักระยะใหญ่

“คุณ...จะพาฉันไปไหน”

ความคิดของเขาถูกขัดขึ้นด้วยคำถามเบาหวิวปนระแวง

“บ้านฉัน”

เขาตอบเรียบๆ แต่นั่นก็พอจะทำให้เธอสะดุ้งสุดตัวอย่างน่าขัน

“ไม่ไปนะ!”

“แล้วไง เธอมีที่อื่นไปหรือ หรือจะกลับไปตำหนักทรงนั่น”

“ไม่...”

“เงินเธอก็ไม่มีที่ไปแล้วสินนี้”

“แต่เงิน...”

“เธอก็รู้ว่าฉันเป็นตำรวจ ไม่ใช่โจร รับรองไม่พาเธอไปทำมิดีมีร้าย
หรอก...” เขาเหลือบมองอาการกอดดอกตัวสั้นแล้วต้องส่ายหน้า “ดูสภาพ
ยังกะลูกหมา”

เขานึกขึ้นเมื่อ ‘ลูกหมา’ หันขวับ ด้วยอาการที่ดูเหมือนค้อน

“เอานะ ฉันแค่นี้เรื่องอยากคุยด้วย”

คราวนี้คือรวกๆ ไม่ได้รูปทรงเพราะคงไม่เคยถูกตัดแต่งอย่างผู้หญิง
คนอื่นขมวดเข้าหากันอย่างแปลกใจ

“แปลว่าเมื่อก็คุณไม่ได้แค่บังเอิญผ่านมา”

“เรื่องบังเอิญไม่มีในโลกหรอก ก็เหมือนตอนที่เธอเตือนให้ ดร. อิชัย
ระวังตัว หลังจากนั้นก็เกิดอุบัติเหตุกับขบวนหาเสียงถึงสองครั้งสองหน
นั้นก็ไม่ใช่เรื่องบังเอิญใช่ไหม”

เธอเงยบ ไม่ตอบ แต่เธอนั่นแน่ใจว่าเขาพูดไม่ผิด ดวงตาหลุกหลิก
ของเธอบอกอย่างนั้น ประสบการณ์การเป็นตำรวจของเขาทำให้เธอนั่นใจ
ในสัญชาตญาณของตัวเอง

ผู้หญิงคนนี้ ‘ซ่อน’ อะไรบางอย่างที่ยังไม่ได้บอกเขา

และเขาจะค้นทุกอย่างจากเธอให้ได้ ภายในคืนนี้แหละ!

“ถึงแล้ว”

เขาเลี้ยวรถเข้าอาณาเขตของคอนโดมิเนียมสูงรูปทรงทันสมัย ยืน
ตระหง่านอยู่ใต้ผืนฟ้าสีดำนัวซัวของกรุงเทมหานคร

๓

เซฟเฮาส์

ห้องของเขาตั้งอยู่บนชั้นยี่สิบสี่ จากความสูงของตึกยี่สิบห้าชั้น... จันทร์จ้ำมองตามแผ่นหลังกว้างของเจ้าของห้องที่กำลังใช้คีย์การ์ดแตะเปิด ประตูแล้วเดินนำเข้าไปก่อน ความกังวลบางอย่างทำให้คนที่ควรจะเดินตาม กลับก้าวถอยหลังไปสองก้าว

“เฮ้...เข้ามาสิ จะยืนอยู่ข้างนอกนั่นทั้งคืนหรือไง” เขานิ่งหน้าเมื่อหันกลับมาเห็น

จันทร์จ้ำไม่ได้อยากเข้าไปขังตัวเองในห้องแคบๆ กับผู้ชายที่นับได้ว่าแปลกหน้าเพียงลำพังเลยสักนิด...แต่เธอไม่มีทางเลือกอื่น เพราะถ้าไม่เข้าไป คืนนี้เธอคงไม่มีที่ซุกหัวนอน

“ถ้าจะให้เข้าไป คุณต้องสัญญาอย่างหนึ่ง...” เธอต่อรอง ทั้งที่ถ้าเขาปฏิเสธ เธอเองก็คงไม่รู้จะเอาปัญญาที่ไหนไปต่อสู้อ

“อะไร”

“ห้ามแตะต้องตัวฉันแม้แต่ปลายเล็บ”

เขาทำเสียงบางอย่างในคอ คล้ายจะหัวเราะเยาะและถอนใจอย่าง

สมเพชไปพร้อมๆ กัน

“ถ้าเธอเชื่อฟังคำสั่งดีๆ ถ้ามอะไรก็ตอบ ไม่คิดตุกติก ไม่ก่อเรื่อง
อะไรก็ ฉันก็ไม่เห็นเหตุผลต้องแตะต้องตัวเธอแม้แต่ปลายเล็บ”

เธอพยักหน้าพอใจกับคำตอบ ยอมก้าวเข้ามาในห้องเมื่อเขาขยับ
ถอยให้

ชายหนุ่มปิดประตูตามหลัง แล้วรีบเท้าเข้ามาประชิดจนหญิงสาว
สะดุ้งถอยกรูดไปติดผนัง!

วินาทีนั้นเธอใจหายเพราะคิดว่าเขาจะโดนตัวเธอเข้าแล้ว แต่เขาก็กลับ
หยุดอยู่แค่ระยะครึ่งช่วงแขน ก็ลงมาจ้องหน้าและยกนิ้วชี้ขึ้นดู

“แต่ถ้าเธอคือ...ฉันจะไม่แตะหรือกนะ แต่จะจับมัดม้อมัดเท้าแล้ว
ตีกันเลยทีเดียว”

พูดจบเขาก็ยกคิวมาให้ อย่างจะบอกให้รู้ว่าใครคือคนที่ถือไพ่เหนือ
กว่า

จันทร์จักษ์ตรึมฝีปากแน่น ตัวเกร็งเบียดอยู่กับข้างฝา และคงจะหยุด
หายใจไปแล้วหากเขาไม่ถอยห่างแล้วหมุนตัวเดินหายใจเข้าไปในห้องนอน
เสียก่อน

กระทั่งประตูห้องนอนปิดตามหลังเขา เธอจึงได้ถอนหายใจโล่งอก...
ผลออกมาจากผนังเพื่อกวาดตามองไปรอบๆ สถานที่ที่ยืนอยู่ให้ชัดเจน
เป็นครั้งแรก

มันคือห้องชุดเรียบหรูขนาดหนึ่งห้องนอน มีห้องรับแขกและครัว
บิลด์อินที่แยกเป็นสัดส่วน ทั้งห้องถูกตกแต่งไว้อย่างเรียบง่ายทันสมัย
ที่สำคัญสภาพห้องและเฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นยังดูใหม่เอี่ยม เหมือนเจ้าของ
เพิ่งย้ายเข้ามาอยู่หมาดๆ

สิ่งที่ยืนยันความคิดนั้นก็คือบรรดาลังสีน้ำตาลที่วางกองอย่างเป็น
ระเบียบอยู่ตรงมุมห้องด้านหนึ่ง บางลังก็เปิดแล้ว บางลังก็ยังปิดไว้อย่างดี
ส่วนตู้หนังสือและชั้นวางของยังคงว่างโล่ง เพราะเจ้าของห้องยังไม่ได้จัดวาง

ข้าวของให้เข้าที่เข้าทาง

เสียงประตูห้องนอนที่เปิดออกอีกครั้งทำเอาหญิงสาวสะดุ้งโดยแรง ผู้เป็นเจ้าของห้องก้าวยาวๆ มาหยุดตรงหน้าพร้อมผ้าขนหนู แปรงสีพื้น และเสื้อผ้า...สั่งว่า...

“ไปอาบน้ำ”

“แต่ฉัน...”

“มอมอย่างกับลูกหมา...” เขานิ้วหน้า “ถ้าไม่ยอมอาบน้ำก็ต้องนอนบนพื้น”

“ฉันนอนบนพื้นก็ได้ ตอนเช้าฉันจะรีบไป”

“ไม่ได้ สภาพแบบนี้ นอนบนพื้นยังจะทำพรมฉันสกปรกเลย”

เธอก็้มลงมองพรมใหม่เอี่ยมของเขา แล้วกลืนน้ำลายยากลำบาก

“แต่...”

“บอกแล้วไงว่าอย่าดื้อ จำไม่ได้หรือว่าถ้าดื้อแล้วจะโดนอะไร”

เขาขยับเข้ามาราวกับจะย่ำคำขู่ก่อนหน้านั้น ทำเอาจันทร์จ้ำสะดุ้ง รีบรับคำ

“อาบก็ได้!”

“ดี ็งก็รีบไป”

“คุณวางไว้ เตียวฉันหยิบเอง”

เขาถอนใจเฮือก วางของลงบนโซฟา จันทร์จ้ำรองเงาหายไปหนึ่งก้าว แล้วค่อยรวบรวมพวกนั้นวิ่งหายเข้าห้องน้ำไปอย่างรวดเร็วตามทิศทางที่มือเขาชี้

หญิงสาวรีบปิดประตูตามหลัง...รู้สึกปลอดภัยขึ้นเป็นกองเมื่อมีประตูที่ติดล็อกแน่นหนาขวางกั้นระหว่างเธอกับเขา

เธอมองไปรอบห้องน้ำ...นอกจากจะให้ความรู้สึกปลอดภัยแล้ว ภายในนั้นยังใหม่ สุขภัณฑ์ทุกชิ้นขาวสะอาดเอี่ยมอ่องราวกับไม่เคยมีใครใช้มาก่อนด้วยซ้ำ

อันที่จริงให้เธอนอนในนี้ก็ยังได้...

จันทร์จำต้องค่อยๆ เดินเชิงไปหยุดหน้าอ่างล้างหน้า เพราะเกรงจะสร้างคราบดำบนพื้นกระเบื้องแวววาว กระจกบานใหญ่สะท้อนเงาของหญิงสาวคนหนึ่งในสภาพมอซอดูไม่ได้ หน้าผากบวมโนเป็นลีม่วงคล้ำ ผมที่รวบเป็นมวยยุ่งเหยิงเหมือนคนบ้า

เห็นสภาพของตัวเองแล้วต้องถอนหายใจยาวเหยียด...

ลูกของเขา...สภาพแบบนี้...แม้แต่พรมบนพื้นห้องก็ยังคงดูสะอาดกว่าตัวเธอ

บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปควั่นหุ่ยวางรออยู่บนโต๊ะแล้วตอนที่เธอย่องออกมาจากห้องน้ำในเสื้อยืดตัวใหญ่สีขาว และกางเกงแบบผูกเอวตัวโคร่งของเขาลำของห้องยึนหันหลังอยู่ตรงอ่างล้างจาน แม้จันทร์จำคิดว่าตนเองย่องกริบจนไม่มีเสียง อีกฝ่ายก็หูตื้ออย่างเหลือเชื่อ ร้องบอกทั้งที่ยังไม่ได้หันกลับมามอง

“เสร็จแล้วก็มานั่งนี่สิ”

ไม่จำเป็นต้องย่องอีกต่อไป เธอก้าวเข้าไปยังโต๊ะอาหารสองที่นั่งซึ่งบิลด์อินต่อมาจากแพนทรีครัว รู้สึกตึงๆ ที่แผลตรงหัวเข่าเมื่อยอดตัวลงนั่ง แต่บะหมี่ในชามดึงความสนใจของเธอมากกว่า

มองด้วยตาที่ดูรู้ เส้นบะหมี่เปื่อยยุ่ยและไขไก่แตกตัวไม่เป็นรูปเป็นร่างเหมือนเพิ่งโดนระเบิดและอยู่ในชาม บอกฝีมือคนทำได้อย่างดีว่าไม่ใช่ ‘มีอาซีพ’ ในการเข้าครัวนัก แต่กระนั้นกลิ่นของมันก็ยังทำให้คนที่ห้องว่างมาตั้งแต่กลางวันต้องกลืนน้ำลายลงคอ

“กินซะ เสร็จแล้วจะได้ทำแผล” เขาหันมาวางช้อนและตะเกียบให้ข้างชาม ก่อนจะนั่งลงตรงข้าม เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ กอดอกดูเธอกิน

เขาเลิกคิ้วทีละนิด เมื่อเห็นว่าเธอจัดการกับบะหมี่ร้อนๆ จนหมดอย่างรวดเร็วราวกับในใจ

“หิวลิท่า”

เป็นความเคยชินมาตั้งแต่เด็กแล้วต่างหาก ที่ต้องกินให้เร็วที่สุด ไม่มีการอ้อยอิ่งพูดคุยเล่นกันบนโต๊ะอาหาร ไม่มีความรื่นรมย์แบบนั้นให้รู้จักนับจากพ่อและแม่จากไป

“เอาอีกไหม”

เธอสายหัวจนผมกระจาย “อิมแล้ว”

“กินน้อยแบบนี้สิ ถึงได้ตัวนิดเดียว”

เป็นความเคยชินอีกเช่นกันที่จะกินเพียงแค่อิม ไม่มีลิทธิที่ได้เต็มจานที่สองหรือขอเพิ่มจากที่มีให้ เพราะจะถูกป้าชบาตวาด ‘จะกินล้างกินผลาญ เปลืองกับข้าวไปถึงไหน!’

“อิมแล้วก็ดี”

เขาว่า แล้วลุกขึ้นเดินไปหยิบกล่องปฐมพยาบาล ลากเก้าอี้อ้อมมานั่งข้างเตียงด้วยกันกับเธอ จันทร์จำที่ตั้งหลักระวังตัวอยู่แล้วถอยกรูดจนขาเก้าอี้ครูดพื้นดังเอี๊ยด ทำเอาเจ้าของห้องนวดหน้า ทำท่าเหมือนเจ็บปวด

“หมดกัน พันปาร์เก็ตฉัน”

“ขอโทษ แต่คุณสัญญาว่าจะไม่เข้าใกล้ฉันเกินสามเมตร...” เธอทวงสัญญา ปลายเสียงลดแผ่วลง “ถ้าฉันไม่ดื้อ”

“ก็ใช่... แต่ก็เห็นอยู่ว่าห้องเล็กแค่นี้ ขึ้นต้องรักษาระยะห่างสามเมตรตลอดเวลา เราคงต้องเป็นตุ๊กแกเดินเกาะข้างฝาคนละมุมห้อง เอาเป็นว่าขอลดเหลือ...”

“สองเมตร” เธอรีบยื่นคำขาด

“เห็นฉันเป็นแม่นาคพระโขนงหรือ จะได้ยื่นมือยาวไปทำแผลให้ได้ทั้งที่นั่งห่างสองเมตร”

“ฉันทำแผลตัวเองได้”

“แน่ใจ?”

หญิงสาวพยักหน้า...แน่ใจสิ เพราะที่ผ่านมาเธอก็ทำเองมาโดย

ตลอด...หกล้ม ถลอกปอกเปิก เคยมีใครทำแผลให้เสียที่ไหน

เมื่อเห็นเธอยืนย่นอย่างนั้น เขาก็ยกไหล่ คล้ายไม่อยากต่อล้อต่อเถียง
วางสำลีสูบทิ้งเจอร์ไอโอดีกลงในจานรอง แล้วเลื่อนมาใกล้

เขานั่งมองหญิงสาวพับขาทางแกงที่ยาวลากพื้นขึ้นมาเหนือเขา เผยให้เห็นแผลถลอกลึกก่อนข้างสาหัส แต่ไม่ได้ทำให้เจ้าตัวร้องอุทธรณ์เลย
สักแอะเดียวเมื่อเอาสำลีแตะลงไป

ข้างเป็นผู้หญิงที่อดทนจนน่าทึ่ง

“เสร็จแล้วก็เอาเนื้ทาถูกมะนาวบนหัวซะด้วย”

เขาเลื่อนหลอดยาไปให้ เธอรองจนเขาละมือออกแล้วค่อยหยิบมาบีบ
และคลึงบนหน้าผากบวมปูดใหญ่ของตัวเองเงียบๆ

เขามองเธออย่างสงสารและสงสัยไปพร้อมๆ กัน...ต้องยอมรับว่าเธอ
เป็นผู้หญิงที่แปลกที่สุดคนหนึ่งเท่าที่เขาเคยเห็นมา โดยเฉพาะเรื่องที่...

“เป็นโรคกลัวผู้ชายหรือเราอะ”

นิ้วเรียวลีเกะซังก ลดมือลงมาประสานกันแน่นตรงหน้าตักอย่าง
ระมัดระวังตัวขึ้นมาอีก

“ทำไม ถ้าโดนแล้วผื่นจะขึ้นหรือไง”

“ยิ่งกว่านั้นอีก”

“ยิ่งกว่ายังงี้”

ริมฝีปากบางเข้มแน่น ราวกับกำลังซึ้งใจระหว่างพูดความจริงกับ
โกหก

“จะบอก หรือจะให้พิสูจน์เอาเอง”

“อย่านะ!” จันทรเจ้าเดาไม่ถูกจริงๆ ว่าถ้าบอกไปแล้วผลที่ได้รับจะ
เป็นอย่างไร...เสียงหัวเราะเยาะว่าเธอบ้า หรือคำกล่าวหาว่าเอ่ยคำลวงปกกลม

“จัน...เห็นความตาย”

บอกออกไปแล้ว ปฏิบัติของคณพิงคือหนึ่งนั้น...นานที่เดียวกว่าเขา
จะถามซ้ำ

“ว่าไงนะ”

“ถ้าฉันแตะตัวใคร ฉันจะเห็นความตายของคนนั้น”

แล้วสิ่งที่กลัวก็เกิดขึ้น...ชายหนุ่มก้มหน้าลง จันท์เจ้าเห็นปากกว้าง
สั้นไหวเอนเขาๆ เขาอยู่ในท่านั้นสักพักก็ค่อยเงยขึ้น ใบหน้าหนึ่งขริมเหมือนเดิม
ทว่าแวตากลับพราระยับไปด้วยรอยขบขัน บ่งบอกว่าเจ้าตัวเพิ่งผ่านการ
กลืนหัวเราะอย่างสุดความสามารถ

“คุณทำอะไร”

“เปล่า...”

“แต่ฉันเห็นจริงๆ!”

“ทำหน้าที่ ‘เจ้าจันท์ตาทิพย์’ ดูความตาย...ที่เขียนอยู่บนป้ายหน้าบ้าน
เธออะ อย่าบอกนะว่ามันเป็นเรื่องจริง?”

“คุณคิดว่าฉันเป็นพวกสืบบแปดมงกุฎ?”

เขายกไหล่ “ถ้าเธอดูความตายได้จริงๆ ฉันจะหนีออกมาจากสำนัก
หมอดูนี้หน้าไหน อยู่ใช้ความสามารถดูดวงให้คนต่อไปก็น่าจะรุ่งดีนี่”

“คุณไม่เชื่อ”

“ครุวิทยาศาสตร์ฉันไม่ได้สอนมาให้เชื่อเรื่องแบบนี้”

“ถ้าไม่เชื่อก็ไม่ต้องมาถาม” เธอพึมพำแล้วมองเมินไปทางอื่น

“ถ้าอยากให้เชื่อ ก็ลองพิสูจน์สิ”

แล้วท่อนแขนใหญ่ก็ยื่นมาตรงหน้า

“ลองแตะตัวฉันดู”

จันท์จำกดตัวถอยหนี “ไม่...”

ไม่ได้กลัวว่าจะทำไม่ได้ตามคำท้า แต่สิ่งที่ได้เจอมาวันนี้มันหนักหนา
พอแล้ว...เธอเห็นความตายของคนเป็นโขงที่มารอดูดวงตั้งแต่เช้า ถ้าต้อง
แตะตัวผู้ชายตรงหน้าและเห็นภาพเขาตายเพิ่มอีกคนเดียว เธออาจจะเป็น
บ้าไปเลยก็ได้...และที่สำคัญ จำเป็นตรงไหนที่ต้องพิสูจน์ให้เขาเชื่อ เพราะ
สิ่งที่เธอทำได้มันไม่ใช่เรื่องน่าอวด น่าโชว์ หรือน่าภูมิใจเลยสักนิด

“คุณไม่จำเป็นต้องเชื่อฉันก็ได้” หญิงสาวเลื่อนเก้าอี้หมายจะลุกเดิน
หนี

“เธอเห็นอะไรตอนที่เตะตัว ดร. อิชย์”

คำถามนั้นหยุดเธอได้ชะงัด

เธอหันกลับมา...รอยขบขันอันตรธานจากดวงตาของเขาจนหมดสิ้น
มีแต่ความเคร่งขรึมจริงจัง มุ่งจะเอาคำตอบ

“เธอเห็นอะไรในคืนนั้น...คืนที่เราเจอกันครั้งแรก”

ความทรงจำของหญิงสาวหวนกลับไปคืนที่เธอและเธอพบเจอกัน
เป็นครั้งแรก

คืนนั้น มันช่างคล้ายคลึงกันเหลือเกินกับคืนนี้...

แกงพว

คืนที่เธอและเขาเจอกันเป็นครั้งแรก มันคล้ายกันกับคืนนี้ก็ตรงที่...มันเป็นอีกคืนที่จันทร์จำคิดว่าไม่อยากมีชีวิตอยู่

‘อิพวกหลอกลงต้มตุ๋น ไหนมึงบอกว่าเมียกูจะไม่ตาย! มันถูกรถชนตายเมื่อคืน ใครจะรับผิดชอบ!’

‘เจ้าแม่บอกว่าเมียเอ็งจะไม่ตายด้วยโรคมะเร็ง แต่ไม่ได้หมายความว่ามันจะถูกรถชนตายไม่ได้นี่โวย!’

‘กูว่าเจ้าแม่ทำเหวอะไรนั่นมันไม่มีจริงมากกว่า พวกมึงมันก็แค่ไอ้ลิบแปดมงกุฏ กูเชื่อว่ารัฐชะตากรรมของคนอื่นหาเงินเข้ากระเป๋า พอเตาผัดก็มาถือออกไปป่วนไปนี่ คอยดู กูจะเรียกตำรวจมาจับพวกมึง!’

เสียงป้าชากับ ‘ลูกค้า’ คนหนึ่งของตำหนักเจ้าจันทร์ตาพิทย์ที่ตะโกนด่ากันอยู่หน้าบ้านดังลั่นจนคนในซอยพากันออกมาดู ยิ่งก้องอยู่ในสองหูของจันทร์จำทุกครั้งที่นี่ก็ถึง

เธอยังจำได้ดีถึงหลายวันก่อนหน้านั้น ชายคนดังกล่าวพาภรรยาที่กำลังเผชิญกับโรคมะเร็งระยะสุดท้ายมาพบหวังว่า ‘เจ้าแม่’ จะให้คำตอบ

ว่าโรคร้ายจะคร่าชีวิตภรรยาของตนหรือไม่

ทันทีที่จันทร์จำสั้มผัสตัวภรรยาของเขา...ภาพที่เห็นไม่ใช่วาระสุดท้ายของหล่อนบนเตียงโรงพยาบาล

‘ภรรยาคุณไม่ได้ตายด้วยโรคมะเร็ง’

นั่นคือคำตอบที่จันทร์จำให้ไป แต่เธอไม่ได้บอกต่อในสิ่งที่อีกฝ่ายไม่ได้ถาม คือภาพที่เธอเห็นภรรยาของชายผู้นั้นจบชีวิตลงบนถนนซึ่งจันทร์จำไม่รู้ว่าที่ไหน เมื่อไหร่...เรื่องเหล่านั้นมันเกินความสามารถของเธอ

ยอมรับว่าตอนนั้นเธอก็คิดแล้วว่า ‘ชู้ระไม่ใช่’ ที่จะต้องบอกสิ่งที่อีกฝ่ายไม่ได้ถาม ในเมื่อฝ่ายนั้นแค่อยากรู้ว่าภรรยาจะตายด้วยโรคมะเร็งหรือไม่ แล้วเธอให้คำตอบไปว่าไม่ใช่ก็น่าจะพอใจแล้ว เรื่องนอกเหนือจากนั้นมันไม่ใช่หน้าที่ของเธอ...

จริงๆ หรือ

ถ้าเพียงตอนนั้นเธอตั้งใจพินิจภาพที่ปรากฏในนิมิตอย่างชัดเจน และบอกสิ่งที่เห็นให้แก่พวกเขา พวกเขา ก็อาจจะหาทางป้องกัน และภรรยาของชายคนนั้นก็อาจไม่ต้องตาย

หรือเธอมีส่วนทำให้ผู้หญิงคนนั้นตาย?

นั่นเป็นหนึ่งในหลายร้อย หลายพันครั้ง ที่จันทร์จำนึกเกลียดความสามารถของตัวเองจับใจ และคิดว่าเธอน่าจะเกิดมาโดยไม่มีมัน หรือไม่ก็ให้มันตายไปพร้อมกับตัวเธอ!

ความคิดหุนหันพลันแล่นที่เกิดขึ้นในช่วงสั้นๆ ทำให้จันทร์จำวิ่งเตลิดเปิดเปิงออกมาจากบ้าน และตัดหนักรถคันหนึ่งเข้าในระยะกระชั้นชิด เสี่ยงبيبแตรดังสนั่นและล้อครูดกับพื้นถนนดังเอี้ยดเสียดแทงเข้ามาในหูเมื่อคนขับเหยียบเบรคจนมิด

หญิงสาวลงไปนั่งอตัวอยู่กับพื้น เมื่อลืมตาขึ้นมา เธอก็ต้องร้องไห้ด้วยผิดหวังที่ตัวเองไม่ตายไปเสียให้รู้แล้วรู้รอด

‘อยากตายหรือไงอีหนูเอ๊ย!’

คนขับรถตะโกนต่อว่าอย่างห้าวเสียนโปงออก หลังจากรีบลงมาดูแล้วพบว่าเธอไม่เป็นอะไร

‘เฮ้... ร้องให้ทำไม ไปๆ รีบลุกขึ้นแล้วหลบไปซะ’

คนพูดกำลังจะเข้ามาจับตัวเธอให้หลบพ้นทาง แต่ต้องชะงักเมื่อผู้ที่นั่งอยู่ทางตอนหลังของรถก้าวลงมา

‘เดี๋ยวก่อน...’

กังวานเสียงสุขุม แผ่เมตตา ทำให้รู้สึกอบอุ่นทันทีในครั้งแรกที่ได้ยิน จันทรเจ้าเงยหน้ามองน้ำตาขึ้นมอง... เจ้าของเสียงคือชายวัยสี่สิบปลายรูปร่างสูงสง่า แววตาใจดี เขามองมาอย่างพินิจอยู่ครู่หนึ่ง แล้วค่อยขยับลงมา นั่งคุกเข่าตรงหน้าหญิงสาวที่พึ่งพาอยู่บนพื้นถนน โดยไม่กลัวว่าทางแวงราคาแพงจะเปรอะเมื่อฝนผ่นดิน

แม้ว่าหน้าตาจะทำให้เห็นใบหน้านั้นเพียงพวว่าเลือน แต่หน้าแปลกที่เธอรู้สึกถึงกระแสความเมตตาที่ส่งผ่านจากดวงตาคู่นั้นได้อย่างชัดเจน

ประโยคแรกที่เขาเอ่ยก็ทำเอาจันทรจำต้องประหลาดใจ

‘ความตายมันไม่ได้ทำให้เราหนีพ้นปัญหาหรอกนะ...’

เขารู้? เขารู้ได้อย่างไรว่าเธออยากตาย!

‘ถ้าจะหาคำตอบกับสิ่งร้ายๆ ที่เข้ามาในชีวิต ก็ต้องซุดค้นไปจนถึงอดีตไม่รู้กี่ภพกี่ชาติที่เคยกระทำมา จะง่ายกว่าไหมหากพยายามเผชิญหน้ากับสิ่งที่เจออยู่อย่างมีสติ และอย่างดีที่สุด มนุษย์เราเปลี่ยนอดีตและกรรมที่กำหนดติดตัวเราไม่ได้ แต่เราทำปัจจุบันให้ดีขึ้น เพื่อสร้างกรรมดีใหม่ๆ เอาไว้ใช้ในอนาคตหรือชาติหน้าต่างหาก’

คำพูดของเขาตอบคำถามทุกอย่างที่อยู่ในใจของจันทรจำได้อย่างน่าอัศจรรย์...ใช่ ที่เธอเป็นอย่างนี้ใช่ว่าไม่มีที่มาที่ไป ชาติก่อนเธอคงเคยทำอะไรไว้เป็นแน่ จึงได้ความสามารถพิเศษนี้เป็นเหมือนกรรมที่ติดตัวมา

หญิงสาวได้แต่ผลอจ้องเขาด้วยอาการนิ่งงัน จนไม่ทันได้ระวังตัวเมื่อเขายื่นมือมาช่วยพยุงให้ลุก...ทันทีที่มีอนันต์สัมผัส จันทรจำก็ผงะอย่างแรง

ด้วยอาการเหมือนถูกไฟฟ้าชอร์ต...

นิมิตภาพเหตุการณ์ที่เขาเหลือเพียงร่างไร้ลมหายใจ นอนแน่นิ่งอยู่บนเวทีที่มีรูปใบหน้าของเขา และตัวเลขแปดขนาดใหญ่ที่ดูเหมือนเวทีหาเสียง ผุดวาบขึ้นในสมอง!

‘ไม่!’ จันทรเจ้าหวัดร้องและสะบัดมืออีกฝ่ายทิ้งโดยแรง

เขาชักมือกลับอย่างแปลกใจ และสิ่งที่เกิดขึ้นทำให้ผู้ชายชุดดำสองคนที่ตามเขาลงจากรถมาด้วยรีบขยับเข้าขวาง

‘ภรณ์ย์ เซียวดอกเตอร์ขึ้นรถ! ผู้ชายตัวโตหน้าเข้มกว่าสั่งขีมิๆ

เมื่อลูกน้องทำตามคำสั่ง ตัวเขาก็ก้าวตรงมาหาเธอ

จันทรเจ้าถอยกรูด...แต่ก่อนที่เขาจะเอ่ยอะไร เธอยิ่งคำถามไปให้เขาก่อน ‘ผู้ชายคนเมื่อกี้เป็นใคร’

ชายหนุ่มร่างสูงกว่าคนทั่วไปเลิกคิ้ว ก่อนจะทำหน้าคล้ายเยาะหยันที่เธอไม่รู้จักผู้ชายคนที่ตนถามถึง

‘วัยรุ่นสมัยนี้ดูแต่ข่าวดารารหรือไง...’

เขาว่าแล้วหยิบกระดาษใบหนึ่งยื่นส่งมาให้ จันทรเจ้าจับมุมกระดาษแล้วรับมาโดยระมัดระวังไม่ให้มือสัมผัสโดนกัน...มันคือใบปลิวหาเสียงที่มีรูปผู้ชายคนเมื่อครู่ ระบุชื่อของเขา ‘ดร. อิชย์ อัคราภูล’ ผู้สมัครรับเลือกตั้งหมายเลขแปด จากพรรคประชาธิปไตย

‘อายุสิบแปดหรือยังเรานะ...’

เธอละสายตาจากใบปลิว เงยขึ้นมองคนถาม และได้เห็นแววขบขันในดวงตาของเขา

‘ถ้ามีสิทธิ์เลือกตั้งแล้ว วันที่สิบห้าพฤศจิกายน อย่าลืมเข้าคูหา กาเบอร์แปดด้วยล่ะ’

นั่นคือครั้งแรกที่เธอได้เจอกับ ร.ต.อ. นกฉนธ์ เรื่องยุทธ ห้วนหน้าทีมรักษาความปลอดภัยของ ดร. อิชย์

การที่เธอได้รู้ชื่อเขาเป็นผลพลอยได้จากการไปค้นหาข่าวและข้อมูลเกี่ยวกับ ดร. อิชย์ ในอินเทอร์เน็ต แล้วก็พบว่าไม่น่าแปลกใจที่בודดีการ์ดตัวสูงใหญ่ผิวดมหนูคนนั้นจะทำท่าอึดอัด ยิ้มเยาะ สมเพชเธอเหลือเกินที่ไม่รู้จักเจ้านายของเขา

ข่าวของดอกเตอร์หนุ่มวัยสี่สิบห้าปีโด่งดังกินพื้นที่บนหน้าหนังสือพิมพ์แทบไม่เว้นวันในระยะเวลาหลายสัปดาห์ที่ผ่านมา นับตั้งแต่เขาเป็นม้ามิดที่พรรคประชาธิปไตยอันเก่าแก่ชูขึ้นมาเป็น ‘หัวหน้าพรรค’ คนใหม่แทน ‘ดร. สุรียน’ หัวหน้าพรรคคนเก่าที่ถูกรัฐบาลจากสังคมนิยมและสื่อมวลชนมาตลอดว่า ‘เชื่องช้า’ และ ‘อ่อน’ เกินไป นอกจากจะไม่สามารถนำพรรคไปสู่ฝั่งฝันในการเลือกตั้งหลายยุคหลายสมัยแล้ว ยัง ‘ล้มเหลว’ ในการเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาลครั้งล่าสุดจนเป็นเหตุให้เจ้าตัวรอดใจ ลาออกจากตำแหน่งหัวหน้าพรรคอีกด้วย

ก่อนหน้านี้สื่อการเมืองพากันวิเคราะห์ว่าพรรคประชาธิปไตยจะชูใครขึ้นนั่งเก้าอี้ผู้นำพรรคแทน แต่ ดร. อิชย์อยู่เหนือความคาดหมายของทุกคน นอกจากประวัติที่ใสสะอาดและการทำงานเป็นตัวแทนประเทศชาติในองค์กรระหว่างประเทศในตำแหน่งสำคัญๆ มาโดยตลอดแล้ว ดร. อิชย์ยังมีปูมหลังสำคัญคือเป็นหลานชายสืบสายเลือดของ ‘พระยาอัครปรีชา’ ผู้ก่อตั้งพรรคประชาธิปไตยพร้อมกับหม่อมราชวงศ์สุริยวัฒน์ ผู้เป็นปู่ของ ดร. สุรียน

นับจากพระยาอัครปรีชาและมารดาของ ดร. อิชย์ไม่เคยมีความคิดยุ่งเกี่ยวกับการเมือง ตำแหน่งหัวหน้าพรรคจึงสืบทอดไปทางสายของ ม.ร.ว. สุริยวัฒน์ ซึ่งก็คือบิดาของ ดร. สุรียน สร้างภาพลักษณ์ของพรรคการเมืองอันเก่าแก่และใจซื่อมือสะอาดมาอย่างยาวนาน กระทั่งมาถึงยุคของ ดร. สุรียน พรรคจึงล่วงเข้าสู่ยุคตกถอย

ไม่มีใครคิดว่า ดร. อิชย์จะเข้ามาสืบทอดเจตนารมณ์ของพระยาอัครปรีชาอีกครั้ง ทำให้พรรคประชาธิปไตยกลายเป็นกระแสให้สังคมนิยมและ

สื่อมวลชนหันมาจับตามองมากขึ้น นอกจากมันสมองระดับปริญญาเอกจาก ฮาร์วาร์ด และมีมือบริหารอันเก่งกาจที่พิสูจน์มาแล้วในองค์กรระดับโลก ต่างๆ ที่เขาเคยทำงาน...ดร. อิชัยยังเป็นที่กล่าวถึงเรื่องความใจซื่อมือสะอาด และไม่มีภาพของ ‘นักการเมืองอาชีพ’ ที่ประชาชนเบื่อหน่าย

ก่อนหน้านี้สื่อหลายสำนักวิเคราะห์ว่า ต่อให้ยุบสภาเลือกตั้งใหม่ ก็ครั้ง ‘พรรคเพื่อไทย’ ซึ่งครองคะแนนเสียงข้างมากเป็นรัฐบาลในสมัยที่แล้ว ก็จะได้รับเลือกให้กลับมาเป็นผู้นำอีก แม้ภาพลักษณ์การทุจริตคอร์รัปชัน เอื้อประโยชน์พวกพ้อง และเรื่องสำคัญคือประเด็นอื้อฉาวของ ‘โครงการ ทดลองยาต้านมะเร็งข้ามชาติ’ จะทำให้เก้าอี้สั่นคลอนจนต้องยุบสภา แต่ประชาชนครึ่งประเทศก็ยังติดอยู่กับนโยบายประชานิยมต่างๆ จน ทวยเทพ หัวหน้าพรรคแสดงความเชื่อมั่นว่าอย่างไรชัยชนะก็จะยังอยู่ในกำมือ

แต่นั้นคือก่อนหน้าการปรากฏตัวของ ดร. อิชัย

เมื่อพรรคประชาธิปไตย ดร. อิชัย จึงเกิดกระแสของ ‘ตัวเลือก ใหม่’ ที่อาจจะนำความหวังเรื่องรองมาสู่ประเทศ ในเวลาที่ประชาชนอีก ครึ่งประเทศกำลังสิ้นหวังต่อการเมืองน้ำเน่าเต็มทน

เพียงแวบเดียวที่จันทร์จ้าได้เจอตัวจริงของ ดร. อิชัย คำพูดเพียงไม่กี่คำของเขาทำให้เธอเชื่อมั่นว่าเขาจะเป็นความหวังของคนทั้งประเทศ ได้จริงๆ ถ้าเพียงแต่เธอจะไม่เห็นภาพ ดร. อิชัยมีวาระสุดท้ายอยู่บนเวที ทหาเสียงเลือกตั้งของเขาเอง!

ดังภาพที่ปรากฏขึ้นในสมอง ในวินาทีที่ได้สัมผัสมือเขา!

วินาทีนั้นคำถามของชายผู้สูญเสียภรรยาจากอุบัติเหตุรถชนที่จุดขึ้น ในใจของจันทร์จ้าก่อนหน้านั้นไม่นานก็กลับมวนเวียนในสมองของหญิงสาว อีกครั้ง...

ถ้าเธอไม่เพียงแค่ว่า ‘เห็น’ แต่พยายาม ‘หยุด’ มันล่ะ จะทำได้หรือไม่

นั่นคือเหตุผลที่จันทร์จ้าไปปรากฏตัวในสถานที่ตั้งเวทีหาเสียงของ ดร. อิชัยในสามวันถัดมา...

วันนั้นตอนที่เธอกำลังเดินตัวลีบหลบเสียงผู้คนอยู่รอบนอกของบริเวณที่กำลังเตรียมตั้งเวทีหาเสียง ซึ่งจะเริ่มขึ้นภายในไม่ถึงสองชั่วโมง โดยเลือกสังเกตการณ์บริเวณฝั่งขวาของเวทีอันเป็นทิศทางที่มาของกระสุนปืนที่เห็นในภาพนิมิต... จันท์จำก็เกือบชนเข้ากับ ‘องครักษ์’ ตัวโตของ ดร. อิชย์ที่กำลังเดินตรวจตราดูความเรียบร้อยรอบๆ บริเวณ

พอเห็นเธอ เขาก็โผล่เข้ามาขวางหน้าอย่างจงใจ ทำเอาหญิงสาวกระโดดหลบแทบไม่ทัน

‘มาฟังหาเสียงหรือ’

เขาเอ่ยทักอย่างจดจำได้ สีหน้ามีแววพึงพอใจ... คงคิดว่าไปปลิวที่แจกให้วันนั้นได้ผล ทำให้มีคนตามมาฟังการปราศรัยได้อีกหนึ่งคน

‘เป็นวัยรุ่นสนใจการบ้านการเมืองกับเขาบ้างก็ดี’

‘ฝั่งขวาของเวที...’ จันท์จำไม่มีเวลาสนใจถ้อยกระซำของเขา

‘หรือ?’

‘คุณเดินตรวจทางฝั่งนี้ดูแล้วเห็นอะไรผิดปกติบ้างหรือเปล่า’ เธอรีบร้อนถามสิ่งที่กังวล

‘ไม่ นี่ ทำไม มีอะไรหรือ’

ยังไม่ทันได้ตอบ ผู้ชายอีกคนหนึ่งก็เข้ามาเรียกเขาเสียก่อนด้วยท่าทางรีบร้อน

‘ผู้กองฮะ มาทางนี้หน่อย มีเรื่องด่วน’

จันท์จำหูฟังไปกับคำพูดนั้นด้วย... เรื่องด่วน? เรื่องอะไร

เสียชีวิตเหลือเกินที่ไม่มีโอกาสได้รู้คำตอบ เพราะขณะรีบหันหลังเดินไปกับผู้มาใหม่ที่ดึงตัวเขาไปด้วยท่าทางลับลมคมใน หญิงสาวร้อนใจทำท่าจะก้าวตาม แต่ผู้ชายขย่าวสองคนก้าวเร็วกว่าเธอมาก หญิงสาวไม่อาจแทรกผู้คนตามทั้งสองไปให้ทันโดยไม่ชนใครได้ จึงตะโกนตามไปแทน

‘ระวังดอกเตอร์อิชย์ให้ดี!’

ผู้ชายสองคนชะงัก... นกนักรับกลับมา คิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน

‘ระวัง...เขากำลังมีอันตราย’

ดวงตาคมกริบฉายแววจน เขาทำเหมือนอยากจะได้กลับมาถาม ย้ำในสิ่งที่เธอพูด ทว่าจันทร์จ้ารืบทันหลังกลับ กลัวว่าหากเขาทำอย่างนั้น จริงแล้วเธอจะไม่สามารถให้คำตอบว่ารู้ถึงสิ่งเหล่านั้นได้อย่างไร

โชคดีเหลือเกินที่วันนั้นไม่มีเหตุการณ์อย่างที่หญิงสาวกลัว ไม่มีอะไร เกิดขึ้นบนเวที...แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย

เช้าวันต่อมา หนังสือพิมพ์หน้าการเมืองลงข่าวกรอบไม้ใหญ่กว่า รถยนต์ของ ดร. อิชย์เกิดยางล้อระเบิด และแฉลบชนรถที่แล่นมาในเลนข้างๆ ก่อนจะอัดก๊อบบี้เข้ากับเสาไฟฟ้าข้างทาง โชคดีที่เขาไม่อยู่ในรถ คนที่บาดเจ็บคือคนขับและผู้ช่วยสาวของเขาที่นั่งรถคันนั้นกลับไปเอาเอกสารสำคัญให้ ดร. อิชย์...สภาพรถพังยับเยินจนน่ากลัว

คาดว่ามันคงเป็น ‘เรื่องด่วน’ ที่ผู้กองนงนุชถูกตามไปจัดการ

ถึงจะไม่มีอะไรเกิดขึ้นบนเวทีหาเสียง แต่ข่าวที่เกิดขึ้นทำให้จันทร์จ้ายิ่งไม่สบายใจ...อีกหลายวันถัดมา เธอจึงตามไปที่เวทีหาเสียงของ ดร. อิชย์ อีกครั้ง...

และนั่นก็คือวันเกิดเหตุหม้อแปลงระเบิด จนเป็นข่าวหน้าหนึ่งบนหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ทุกช่องนั่นเอง

สำหรับนงนุช เขาไม่สามารถนอนใจได้ว่าสิ่งที่เกิดกับรถยนต์ของ ดร. อิชย์เป็นแค่อุบัติเหตุธรรมดา ทำให้เขาสั่งรักษาความปลอดภัยเข้มงวดมากขึ้นในวันหาเสียงครั้งต่อมา แต่กระนั้นก็ยังเกิดเหตุไฟฟ้าลัดดวงจรจนเครื่องขยายเสียงระเบิดบนเวที

แม้ทุกคนจะคิดว่านี่เป็นอุบัติเหตุอีกเช่นเคย แต่นงนุชไม่คิดอย่างนั้น เขาเรียกเอากล้องวงจรปิดและเทปที่บรรดานักข่าวโทรทัศน์ที่อยู่ในเหตุการณ์บันทึกไว้มาดู และสิ่งน่าสงสัยที่สุดที่เขาพบกลับเป็นหญิงสาวที่เคยร้องเตือนเขาว่า...ให้ระวัง ดร. อิชย์ แม้หม้อแปลงที่ระเบิดจะไม่ได้อยู่

ฝั่งขวาของเวที แต่เขาไม่อาจนอนใจหรือเพิกเฉยกับคำเตือนที่ฟังดูประหลาด
นั้นได้อีกต่อไป

มันคือเหตุผลที่เขาต้องการตัวหญิงสาว และพามาที่นี้ในคืนนี้

“ตกลงว่าเธอเห็นอะไรตอนที่สัมผัสตัวของดอกเตอร์อิชชีย์” เขาทถามซ้ำ
เมื่อฝ่ายตรงข้ามนิ่งเงียบไปเป็นเวลานาน

“ฉัน...เห็นดอกเตอร์อิชชีย์จะถูก...”

“ถูกอะไร”

“ถูกลอบฆ่า”

“ไร้สาระ!” เขาคำราม “เจ้าหน้าที่ที่เข้าไปตรวจดูห้มอแปลงที่ระเบิด
นั้นบอกแล้วว่ามันเป็นแค่อุบัติเหตุ”

“ไม่ใช่ห้มอแปลง”

“แล้วอะไร”

“กระสุนปืน”

เธอเห็นคนที่พยายามจะไม่เชื่อสิ่งที่เธอพูดกั้ดกรามจนเป็นสันหนูน

“ฉันเห็นกระสุนปืน ยิ่งมาจากทางด้านขวาของเวที”

“ใครเป็นคนยิง”

“ฉันไม่รู้...”

“ถ้าฉันเหตุการณ์เป็นยังไง ช่วยเล่าให้มันละเอียดกว่านี้ได้ไหม” เขา
ซักด้วยอาการหงุดหงิด

“ฉันไม่รู้ ช่วงเวลาที่ฉันแตะโดนตัวดอกเตอร์อิชชีย์มันแค่เสี้ยววินาที
เดียว ฉันเห็นแค่นี้”

“แน่ใจหรือว่าสิ่งที่เธอพูดมาเป็นเรื่องจริง ไม่ใช่ว่าเธอเป็นพวกฝ่าย
ตรงข้าม แล้วมีใครจ้างเธอให้มาขู่พวกเราหรอกระ”

เขามีที่ทำลับสันเหมือนไม่อยากจะเชื่อ แต่ก็ยังไม่สามารถสรุปได้อย่าง
มั่นใจว่าที่ได้ยินทั้งหมดคือเรื่อง ‘ไร้สาระ’ จริงๆ

“ถ้าฉันเป็นฝ่ายตรงข้ามอะไรที่คุณว่า ฉันก็ไม่มาเตือนคุณ” เธอยืนยัน

อย่างสงบ “ที่ฉันไปที่เวทียาเสียงของดอกเตอร์อิซึฮะสองครั้ง ก็เพราะฉันอยากจะไปเตือน...”

“เตือนว่าจะมีคนลอบยิงเขา...แค่นี้แหละหรอ คนร้ายเป็นใคร หรือเหตุที่เกิดที่เวทียาไหน เมื่อไร เธอก็ไม่รู้”

จันทร์จ๋ากัดริมฝีปาก...ใช่ ตอนนั้นเธอไม่รู้ แต่ก็มีวิธีที่จะรู้ได้เหมือนกัน แม้มันจะเป็นวิธีที่เธอไม่ชอบทำเลย “ถ้าอยากให้เห็นมากกว่านี้ ฉันต้องสัมผัสเขาอีกครั้ง”

ถ้าเลือกได้ เธอไม่อยากเห็นความตายของใครอีกต่อไป แต่ถ้ามันจะช่วยชีวิตของผู้ชายคนนั้นเป็นการตอบแทนการที่เขาเคยช่วยให้สติเธอในวันที่คิดอยากตาย...เธอก็จะทำ

“ถ้าได้สัมผัสตัวดอกเตอร์อิซึฮะอีกครั้ง ฉันจะบอกอะไรได้มากกว่านี้”

ชายหนุ่มที่นั่งตรงข้ามนั่งเงยไปครู่ใหญ่ ดวงตาคู่คมของเขาจ้องตรงมาราวกับว่าต้องการจับโกหก

จันทร์จ๋าเชื่อว่าใครที่โดนตาคมกริบราวกับใบมีดคู่นั้นจ้องอย่างที่คุณโดนอยู่ตอนนี้ ไม่มีทางที่จะซ่อนพิรุณเอาไว้ได้แน่...แต่ไม่ใช่เธอ เธอบอกตัวเองไม่ให้หลบตาเขา ในเมื่อทุกอย่างที่พูดออกไปล้วนเป็นความจริง เธอบริสุทธิ์ใจ ไม่มีอะไรต้องแอบซ่อน

ถ้าเขาฉลาด เขาก็ต้องรู้ ต้องดูออก

“ก็ได้ เรามาตกลงกัน...” เขาเอ่ยขึ้นในที่สุด “ฉันจะให้เธอได้สัมผัสตัวดอกเตอร์อิซึฮะอีกครั้ง แต่ถ้าเธอไม่เห็นหรือเห็นอะไรที่ไม่จริง ฉันจะจับตัวเธอส่งตำรวจ”

หญิงสาวกลืนน้ำลายลงคอ

“ถ้าตกลงตามนี้ พรุ่งนี้เราจะไปพบดอกเตอร์อิซึฮะด้วยกัน!”